

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МЪСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

2. Чепинското корито

Тъй се нарича това малко поле, тази малка котловина, скрита напълно въ планината.

Нѣкога, преди милиони години, планината тука се продънила, процепила се и хлътнала. Образувало се малко поле. Бликнали топли извори. Кога е било това, никой не помни.

Сега полето е заселено. Три хубави села, като градчета, едно до друго — **Лжжене, Каменица и Чепино-Баня** — заематъ сърдцето на полето. Тѣ сж сега тѣй порастнали, че краищата имъ се почти допиратъ. Скоро тѣ ще се слѣятъ въ едно селище.

Въ тритѣ села бликатъ отъ земята топли — не топли, а горещи, извори. Построени сж хубави бани. Много свѣтъ се събралъ тука да се лѣкува и да почива. Улицитѣ гъмжатъ отъ хора.

Чепино е мѣсто и за лѣкуване, и за почивка. Нѣма я тука непоносимата жегна на Пловдивското поле, защото е високо. Слънцето те кжли съ своята приятна свѣтлина. Топло е, но не е горещо. Вѣнецътъ отъ планини околорвръстъ придава на полето красивъ изгледъ. То цѣло е потънало въ зеленина.

Чепино, както и цѣлиятъ Родопски край тукъ, има своята тжжна история. България била вече паднала подъ турска властъ. Българитѣ отъ Тракийската равнина били или прогонени, или потурчени. Мѣстата имъ заели турцитѣ. Тамъ всичко се умирило. Но тука, въ Родопи, не било така. Духътъ на свободата билъ още живъ между Родопското българско население. То още помнѣло подвизитѣ на българскитѣ царе, боляри и воеводи, развалинитѣ на чиито крепости стърчатъ и сега изъ планината. Мжчно било за турцитѣ да се борятъ изъ непроходимата планина съ немирнитѣ българи. И решаватъ да ги потурчатъ. Едни отъ селата били потурчени доброволно, други насила. Бавно огасвалъ българскиятъ духъ. Потурченитѣ българи запазили майчиния си езикъ, но по вѣра се сближили съ турцитѣ. Нарекли се **помаци**. Що значи това име, защо се нарекли така, не се знае